

МОЛОДЕ ЖИТТЯ

часопис українського пласту

ч. 5-6 (96-97) травень-червень 1950

Зміст числа:

	стор.
О. Б. У мандри, у мандри	1
Янів, Зустрічі зі скавами	2
<u>На виховні теми</u>	4
Г. Ч., Непрошені гості	4
Лисичка, Київська Ватра	5
Діброва, Оленка	7
<u>Пластова активність</u>	9
Зустріч на Юрія	9
Ю. Б. Думки про зустріч	15
Поїздка Голови ГПС	17
Плян шатра	18
<u>Зі скавтового світу</u>	22
Голова ГПС в Лондоні	22
Тримаємо зв'язок	23
Питання і відповідь	23
Лист з Австралії	25
<u>Пластові принмети</u>	27
Поглиблюймо освіту	29
Яким хочуть бачити МЖ	30
Новини про нинішні	31

У мандри, у мандри

Як зазеленіють луки й діброви, як наповняться водою річки аж по самі берези, — будиться в усіх нас нестримне бажання покинути будні, залишити за собою нудний круговорот щоденних зайнять і йти далеко-далеко, де шумить бір, де хвилі граються в соняшнім промінні, де дишає на повні груди оновлена природа.

І не сама мета мандрівки важна. Манить нас у дорогу сама пригода, юнацьке бажання руху: йти вперед, поборювати простір, знатися з вітром навперейми, — все даліше і даліше. Як співається в пластовій пісні: «Сьогодні помандруєм, — не знаємо самі, де завтра заночуєм». Казка-пригода полонює наші серця і каже нам мандрувати. Йдемо. Мусимо йти.

Хто з нас не мріяв колись про великі мандри, — далеку дорогу, чарівні пригоди по широких морях і далеких краях? Для багатьох з нас ці мрії стали дійсністю. Помандрували ми світовими шляхами, зазнали пригод, про які й не снилося старшим поколінням, побачили світ і людей, —

але бажання мандрувати їй надалі не вгамували. Блиснуло сонце, юнацький дух ожив і знову кличе в дорогу.

Куди підемо? — Відповідь проста: шукати пригод, зустрічати сгід сонця на шпильях гір, слугати, як пташки вітають день, „як ліс шумить і грає темний бір". Будемо підглядати, як живе звір на волі — байдуже, котрий: осок, ведмідь, червоний лис чи срібний, кенгуру чи струє.

Шукатимемо квітів гарних, пахучих, рідких. Шукатимемо, хоч знаємо, що найкращого квіту — квіту папороті — тут ми не знайдемо. Тільки в одній країні цвіте для нас квіт щастя — папороть. Мандрівка туди перед нами. Ми віримо, що вистачить нам снаги відбутися цю мандрівку. Ми дійдемо туди, де папороть для нас цвіте, зірвемо квіт щастя і ним замисні помандруєм даліше — рідними вже шляхами.

О. Б.

У зустрічі зі скавтами

Пласт розвивався на рідних землях у відокремленні від інших скавтових уладів; причини такого стану треба дошукуватись в тодішніх умовах життя: з одного боку, польський режим хотів відгородити нас від закордону й не давав дозволу на виїзд; з другого боку, загальна господарська скрута не дозволяла призбирати відповідної кількості гроша, щоб можна було виїхати „у світ".

Ця відокремленість мала добрі й лихі сторінки. Передусім, не маючи змоги їхати в чужину, ми пізнавали як слід рідні землі: де то не венчалися юнаки в своїх одностроях! А знаємо, як дуже звання батьківщини спричиняється до її любови. Мандри властунів — це була, м. ін., цеглина до фундаменту нашого патріотизму. А друга позитивна сторінка відокремленості: наше пластування — це не було дешевеньке наслідування чужих зразків. Ми самі — власною працею — добували дорогі досвід. В цей спосіб могло постати щось своєрідне, неповторне, оригінальне, чим можна було сираваді гордитися.

Однак не можна замикати очей на лихі сторінки цього стану: замкнені в собі, ми заповолі розвивалися, ми не могли порівняти своїх досягнень з працею інших, ми не вчилися.

В сучасному умови настільки змінилися, що ми опинилися в протилежному положенні. Батьківщина залишилася далеко; багато молодших юнаків знає її тільки з оповідання, тоді як вони перемандрували не одну чужинську країну. Існує небезпека, що нам меркнутиме світлий образ соняшної України. З другого боку, ми на кожному кроці зустрічаємось із скавтами інших національностей; ми плекаємо скавтське братерство, порівнюємо системи праці, вживаємося. Однак мусимо пам'ятати, що ця зустріч несе нам одну велику небезпеку: ми непомітно починаємо наслідувати, втрачаючи свою оригінальність. А це дуже але; адже треба нам пам'ятати, що наука — це не наслідування, а творче засвоєння. Кожна справжня наука засновується на попередньому знанні, яке нам дав наш дід, наше довілля, українська школа. Пласт, і, маючи широко відкриті очі, ми можемо і мусимо засвоювати від чужих все добре й гарне, але омшати все непотрібне. Таким чином треба нам не малпувати другий, але брати від них, що нам потрібно. Тільки така наука дуже тривка; просте наслідування скоро забудеться і не залишить нам ніякої користі.

Ми часто захоплюємося чужими скавтами, бо вони добре вдягнені і в них прекрасне вивінування: таборовий і мандрівний виряд, музичне приладдя, фотоапарати і таке інше. В одного родиться з цієї причини зависть, в другого сором, в третього почуття слабости. Тимчасом все це свідчить про пластову невиробленість.

Наша пластова приповідка каже: хочеш щось мати — зроби собі сам (чи добудь собі сам!). У цій zasadі криється глибока мудрість. Дарова не добро не має ні половини тої ціни, що добуте власними силами. І це насамперед тому, що добуте власною працею добро вчить, що є вищі вартості над шатра і мандрівниче апаратдя: це сила духу. Вона ж бо дозволить нам добути все, чого забажаємо; але духової сили ніколи не придбасмо, коли в житті все буде нам легко приходити як дарунок чи допомога. Гарт духу дасть нам охоту до змагу, запал до витривалости, силу до перемоги. І ці є вартості, які дозволять зрівноважити багатство й технічне вивінування других.

Але сила — це крім правильної змагової постави ще й почуття власної вартости: це почуття дасть нам розуміння традиції; плекаймо ж цю традицію. Передусім стараймося пізнати, зрозуміти й полюбити національну історію. Але щоб її зрозуміти, починаймо з малого: від плекання традиції гуртка, куреня, коша.

Подумаймо добре, які скарби скривас наша культура: українська пісня добувала світ, скільки сердець живіше вдаряє при огляданні наших танків; як милується око нашими вишивками чи писанками. Не одного українця врятувала для української нації і не одного чужинця приднала для неї краса українського слова й української поезії.

А ви, пластуни! — чи зуміли ви гордитися цими скарбами української культури? Чи зуміли другим розповісти про них з широко розкритими з захоплення очима? Чи, при першій нагоді ви вдоволялись наслідуванням других? — співанням чужих пісень чи дешевеньким дотепом при ватрі?

Коли ми хочемо здобути справжні духові вартості, щоб не понасти від чужий вплив, а навпаки, ще й других колонити власною силою, для того треба нам бути витривалими. Може іноді вдалося нам — українським юнакам — добути десь перше місце серед різних скавтських груп у пластовому змагу, в тереновій грі, при провірюванні наших вмілостей. Ми всі дуже раділи з цієї причини. Але рівночасно з цією радістю мусимо усвідомити, як дуже мало ми вже здобули, а як багато треба нам ще здобути. Бо пластуни не може вдоволятися малим! Пластуни завжди мусить бажати великого! Він мусить показати вартість українського Пласту, що став нам „гордістю й мрією“. Це далекий шлях, але й почесний шлях до мети, яка каже нам старатися, щоб саме український пластуни був найкращим з кожного погляду між усіма скавтами світу.

Чи схочете, пластуни, стати на шлях, що веде до цієї мети? Він важкий, але він дає вдоволення: він веде до слави Батьківщини.

*Австралійські скавти
у п.л. таборі 1949*

Володимир Янів, Л. Ч.

Непрошені гості

Табір на Соколі. Тепла, літня ніч. Небо вкрите хмарами. Кругом табору темно, тільки ліс шепче свою таємну казку, а в долині шумить Лімниця. В таборі тихо, але не темно! Посередині площі, між куренями, брязкотить полум'я ватри.

Гарна сьогодні ватра. Висока, висока, а пабита, що галузки втиснути вже не годен. Гурток, що її будував, завдав собі чимало труду, настигав ріща і сухих ялиць доволі. Накінець обткнув ватру зеленими шпильками, щоб добре тріщала і високо бухав вогонь!

Довкруги ватри засіла пластова родина. Тиша; тільки дзвінкий голос Цьопи несеться мелодійно, спокійно, малює перед присутніми картини нашої пластової дійсності, кидає думки, питання, радить і вчить. Дорога пластового руху не все і не всюди у нас на рідній землі була легка. Тодішній окупант не бажав мати українського молодого покоління сильним, здоровим, освіченим. Їм же треба було покірних рабів! На шляху пластового руху було більше колод і провалів, як на плайку, що вів на Сивуло чи Грофу, а всіх їх треба було пройти або обережно оминуть!

І пластова родина при ватрі на Соколі, зібрана з усіх закутків польської займанщини, снувала пляни на час, як полум'я ватри вже не грітимає, як її світло не освічуватиме всіх при спільній, рідній гутірці.

А полум'я палахкотіло і вогневі язики скакали високо до неба...

Довго в ніч тривала сьогодні ватра, а як замовкли звуки вечірньої молитви і всі почали розходитися до куренів на нічний спочинок, залунав знечеч'я пронизливий свист нічної стійки. Що сталося? Всі заметушилися на площі, бо мало хто дійшов до куреня. Хто і чому каламутить таборовий порядок?

... Високе полум'я, в темну ніч, видно було далеко, далеко. І польська держава служба безпеки в Осмолоді з надто великою злобою оглядала його цим разом і не вдержала! На Соколі опівночі явилася поліція! Зажадала побачення з команданткою табору. Певна себе виступила Цьона. Йти з ними на поліційну станицю до Осмолоди (10 км лісом-стежкою!). Занепокоївся табір! Не піде командантка сама на Осмолоду! Де вона, там ми всі! Залунав свисток обозної на збірку. Всі учасниці, тоді 180 юначок, стали готові до маршу. І всі були готові йти, стати до помочі й наказу своїй командантці. І не було в нікого вагання ні страху. Цілу годину стояли всі готові до маршу.

Вкінці поліція уступила і оцупила табір.

Свято Юрія, Німеччина. Ватра

По короткому часі в таборі на Соколи занунала нічна тиша. Та серця всіх були порушені до глибини і сповнені завзяттям та рішучістю все і всюди твердо і непохитно стояти на сторожі пластового уладу і його проводу.

Г. Ч.

Київська Ватра

Тямлю добре: це був останній табір перед тим, поки ми розіхалися по світі. Важкий він був, але лишив спомини, що їх ніщо і ніколи не зтре. Найкращим залишився у моїй пам'яті такий останній день. Ми мали тереновий змаг, що звався „Шлях на Україну“. І справді, захищені листи, знаки при дорозі чи на деревах, а то й порівняння терену з картою України вказувало нам, що ми посуваємося все даліше і даліше на схід, ми наємо Попрад, Сян, Збруч, Дністер, зближаємося до Києва. Ми ж знали, що вся наша дорога — це ніщо інше, як кінець німецького „альму“ та лісу, але так дуже хотілося вірити, що це справді ми йдемо туди, куди веде нас карта. Дійшли ми до поляни серед лісу, та знайшли там зашифрований напис: „Київ зруйнований“ — а кругом лежало багато, багато хворосту. Ми стали безраді, але зараз появилася звідкілясь подруга бунчужка. Ми звернулися до неї по пораду, що даліше робити. Вона сказала тільки: „Ви ж самі бачите — Київ зруйнований. Хіба ж залишите його в руїнах?“ Тоді ми догадалися — треба збудувати знову! Але ж тут лиш хворост; очевидно — треба будувати ватру. І ми взялися до роботи. Незабаром прийшли й інші гуртки — і ватра скоро була готова. Прийшла і подруга командантка, тільки найстаршого гуртка чомусь не було, бо і на змагу ми їх якось не виділи. Ми запалили ватру без них, а коли посідали докруги, подруга бунчужка почала говорити: „Так ми, подруги, відбули сьогодні важку подорож із чужини на Україну. Я знаю, скільки зусиль та трудів вона вас коштувала, і мушу сказати, що ви вив'язалися з своїх завдань справді добре. Тепер ми ослинули напу ціль — Київ. Сидимо тепер на горах над Дніпром. Міста ще немає. Кругом пустка, дика, неторкана ще зелені гір та шум Дніпра. Але ось бачите? Хтось стоїть на найвищій горі, хтось підніє руку вгору, невче благословить це місце. Чи чуєте його голос?“

І ми справді почули голос із-за дерев:

— І засіє благодать Вожа на цих горах. І стане тут город, що буде великий і славний, і назветься Матір'ю Городів Руських. —

І даліше говорила подруга бунчужка: „Бачите, як на ваших очах росте город. Стають терени, мури, брами, церкви. А до церков сплінуть з усіх усюдів нарід. А дзвони кличуть, кличуть людей до найкращої з церков — до Святої Софії“. — І справді, за деревами хтось наслідував голоси дзвонів: — Бам, бам, бам. Але ні, ми вірили, що це такі справді дзвони.

„Ластівка“ шукає знаків...
Свято весни, Торонто 1949

Новак береже речей — шатро зараз буде готове... фото Стойкевич

гі коври та прапори стеляться по дорозі, а сам патріарх Єрусалимський вітає з перемогою Великого Богдана. На білому коні, з блискучою булавою в руці, вертається він з походу. Чи чуєте його голос? — Так, ми чули знов:

— Дотепер я боровся за свою кривду, а від сьогодні я боротисьму за весь народ козако-український... Ми проженемо ляхів аж за Вислу! — А від нашого народу ми не відступимо, бо то права рука наша!

А подруга бунчужна продовжувала: „І знов меркне слава Києва. Меркне — та не гасне. Чи чуєте? Знов дзвонять радісно дзвони! Зібрався народ перед Собором Софії. А на підвищенні хтось читає“:

— Народе України! Твоєю силою, волею, словом, стали на землі Українській Вільна Українська Народня Республіка. Справдилась колишня мрія батьків твоїх...

„Але чи чуєте? Голос воскресних дзвонів заглушує тріскотіння скорострілів... мовкнуть дзвони, падають церкви... гасне давня слава... Та невже ми дамо їй погаснути? Чи чуєте? — Чи, може, це лиш здається мені? — Десь далеко, у майбутньому, знов давонять дзвони в Києві...“ І справді — голос давонів розходився між деревами. А ми слухали, слухали, як росли, могутні їх звуки. І коли дійшли вони до найсильніших голосів, чомусь ми всі, немов на наказ, почали співати. Чомусь всім нам ця пісня ввалася з грудей:

— Україно, безсмертний наш Краю,
Жити будеш у славі, Свята...

Крутими, кам'янистими стежками ми вертались до нашого табору. Жалко стало чогось, дуже жалко. І хотілося сказати щось теплого, вічного комусь близькому. Я підійшла до подруг бунчужної і командантки.

— Подруго бунчужна, чомусь мені так важко покидати наш Київ...

Бунчужна поклала мені руку на рамія:

— Київ, Лисичко, не тут, а там! — і показала на ранню зірницю, що вже мерехтіла на сході.

А командантка усміхнулася та сказала:

— Та не лиш там, але й тут! — і показала на мою пластову сорочку, на якій пишалася стрілка дороговказу з написом „КНІВ“ — відзначка нашого табору.

Написали: *Лисичка-Сестричка і Лисичко-Троянда*

О л е н к а

Оленка була вже три роки впорядницею юначок. Не була пізній час в одному гуртку, бож пластунки роз'їжджались. І Оленка сама перexала до іншого краю і опинилася в новому місті. Тут теж відійшла Пласт і скоро стала впорядницею нового гуртка. Вона пішла до школи й була одною з найкращих учениць в класі. Була весела, цікавилась всім і дуже багато читала. Знала найкраще в курені таборництво, картографію і сигналізацію — і не була горда. Оленку любили юначки найбільше з цілого куреня. Здається, Оленка — зразок доброї пластунки. Але Оленка не була задоволена своїм пластуванням. Часом цілими годинами думала над тим, чому властиво не є так, як треба було б. Приходила на сходици, дівчатка оповідали їй про школу, фільми, про події в сусідстві, і Оленка і не запримчала, як вона сама починала розновідати про якусь неважну дрібницю із свого буденного життя, чи якусь свою веселу пригоду.

„Але годі, дівчатка, — тепер мусимо нарешті вивчити морзетку. Ірко і Віро, ідіть на отой горб, а Оля й Орис залишаються тут. Пам'ятайте: коли чогось не зрозумісте — не задержуйтеся, а потуйте далі...“

Починалась сигналізація. Дівчатка морзетки не вивчили, хоч мали це завданням, і тепер це йшло дуже мляво і хаотично. Кінчалось тим, що Оленка безпорадно здвигала плечима. — „Не розумію, чому вас це не зацікалює. В вас навіть немає якогось почуття обов'язку виконати завдання. Я так ніколи не могла б.“

Юначки обіцяли вже на слідуєчій сходині вивчити.

Але бо й Оленка на гурткових сходинах

завжди обіщувала собі: „От, на другій сходині приготую цікаву гутрку з географії. Попрошу в проф. І. різних матеріялів про Чернігівщину. Покажу П юначкам на малі, покажу ріки, міста, розкажу, які там люди, побут, пригадаю щось цікавого з могого перебування там...“

Але день сходини наближався, а Оленка все відклала свою візиту в проф. І. То треба було щось вписати до хроніки, то випав тренінг відбиванки, то хотілось книжку дочитати. Вже перед самими сходинами прочитала Оленка на швидку руку з „Нашої Батьківщини“ уступ про Чернігівщину і скоро побігла на сходици. — І знову такі самі сходици. Вирядувало її, правда, те, що оповіла юначкам щось незнане про Валт Діснея і його мишку, але на душі зіставався якийсь несмак. Совість гризала, що марнує час на тих сходинах, завжди все відкладає... І так три роки. Без підготовки, без обдуманної програми, без переконання. Зв'язкова нічого не помічала, бо звіти Оленки завжди були цікаві, не такі однакові, як других впорядниць. Але Оленці бракувало чогось, бракувало якогось одного слова, одного дня, може, щоб нарешті вона стала працювати так як завжди мріяла.

Аж не сталося на одній ватрі старшого гуртка юначок. Сиділи вчором в лісі при малому вогнищі. Було дуже гарно, тільки комарі жихливо кусались. Гурткова Арка розпочала гутірку на тему: Завдання українських пластунок. Спочатку Оленка мовчала, тільки слухала і била комарів. Та вкінці її надочутило слухати розмов своїх подруг про те, що цілий час її мучить, і вона швидко заговорила, підвівшись з лежачої позиції.

„Дівчата, хоч це все ми не раз говорили, але тепер я говорю, кладучи вагу і щирість на кожне слово. Загально ми всі визнаємо, що завданням кожного українця є боротись за Україну. Ми на еміграції не маємо змоги чинити це збройно, і мені соромно за це, мені соромно, що можуть подумати про нас наші друзі вдома. Друзі, цілий нарід, що бореться. Мовляв, втекли на захід, уявляють собі, що працюють для України, а в дійсності вся їх праця ривняється нулі в порівнянні з тим, що вони повинні і можуть зробити.

А це через егоїзм, через замалу національну свідомість. Я думаю, коли ми хочемо йти хоч трохи нога в ногу з Україною, ми мусимо напружено працювати для неї. Але ми цього не робимо. Ну, скажіть, хто з нашого куреня може сказати, що він робить все, що може? Соромно, але ніхто. Ні я, ні ви. А хіба це досить, що ми себе заспокоюємо тим, що ходимо до школи? Це вистачає, але для молоді, що має державу, а не для нас. Ми цього не можемо. Ми мусимо кожну годину поза школою присвятити праці, яку вважаємо за корисну.

З листа

...Я вже повернулася з табору, та спомиш залишився може й на ціле життя. Мені завжди викидається ватра. Не святочна, велика, ні. А маленька, звичайна. Кругом неї сидимо ми, пластунки. Час до часу піднідаємо галузок. Вогонь палахкотить, а ми тихо співаємо. На нас глядять небо, неначе засіяне зорями-квітками. Місяць світить, а його тьмяниче

Ірко! Ти курінна. Ти вважав, що ти зробила все, що можна, в веденні нашого куреня? Ніколи. Я знаю: я — впорядниця. Чи ж я присвятила себе виробленню в моїх дівчат потрібного характеру, чи я вдихнула в них якийсь запал, чи я зродила в них віру в потребу праці для Батьківщини? Ні трішки. Подумаєте: це зовсім не потрібно їх захоплювати чимось, заставляти їх вірити в щось. Це само в них повинно з'явитись. Алеж я знаю, який великий вплив на мене мала наша зв'язкова, який великий вплив мала на мене не одна книжка. А ми навіть не піддержуємо в них їхнього запалу, віри. Може, вбиваємо його своїм егоїзмом.

Дівчатка! Уявіть собі, якби від сьогодні ми всі взялись солідно до праці в Пласті. Чи це не захоотило б і нас, і менших, і чи це б не була праця для Батьківщини? Плекаймо наші і других здібності, не запалюймося солов'яним вогнем до всього, а возьмім собі один шлях, одну ділянку в службі Батьківщині—Пласт. Піднесім духа і працю в нашому курені. Я присягаю тут, що від сьогодні буду солідно працювати“.

Одна по одній підносили руки і присягали. Мовчки сиділи досить довго, аж тоді Оленка перервала тишу і, наслідуючи професора від латини, сказала: „Це, здається, вже кінець“. Всі розсміялись і жваво почали накреслювати плани праці на найближчий час.

Щасливі лягли в шатрах і довго ще не спали, прислухаючись до щастя, що бушувало в серці.

І слова додержали.

п.л. розв. Діброва

спійво відбивається в дзеркалі. А озеро спить. Повіє вітрець-плесо озера легко сколихнеться. Десь крикне качка—і далі все тихо.

На півдні чорніють Альпи. А ми співаємо. У піснях згадуємо Рідний Край та дороги нам Карпати. І тоді ясно бачимо Україну з її вишніми степами та чудовими горами.

Люба. („Барвінок“)

Пластова активність

Зустріч на Юрія 1950 в Німеччині

ВІД РЕДАКЦІЇ: Свято Юрія 1950 р. в Німеччині було сучасною внутрішньою пластовою імпрезою, організованою через КПП Німеччини. Учасників 301, в тому 33 новачків, 47 новачок, 65 юнаків, 58 юначок, 28 ст. пластуників, 35 ст. пластунок, 35 сеніорів; підтабори: жіночий — 140 учасниць, чоловічий — 126 учасників — крім сеніорів.

Святові, яким закінчуємо п'ятиліття пластування в Німеччині, присвячуємо порівнюючи багато місця, щоб наглядно з'ясувати наші досягнення, але й недоліки. В першій частині програма (як зразок), в другій — зустріч очима учасника, в третій — критичні зауваги.

Планування зустрічі

Союз Українських Пластунів
у Німеччині — Амер. Зона
Уповноважений ГПС
Референтка Пластунів
Референт Пластунів
Знак: 220-5, 6/50/ КПС

До
Голов місцевих Пластових Проводів
в американській смузі Німеччини.

Справа: Свято Юрія 1950.

У доповненні до об'їзника з 6.4.1950, знак 180/50 КПС/Б, подаємо до відомства:

Місце: Стрічка відбудеться біля Мюнхену, над Штарнбергер Зее.

Дोїзд: Подаємо визідну точку Мюнхен — золотий двірць: виходити з двірця підденним виходом (направо, біля рейок ч. 1) на вулицю. Ізати трамвасм ч. 10 до останньої зупинки Ізартальбангоф. Від Ізартальбангоф ізати

Св. Юрій із замку Людвіга II.
Баварського, Нойшванштайн.

фото Крижанівський

Мюнхен, дня 26.4.1950.

поїздом на лінії Мюнхен-Кохель до станції Вольфратегазен (26 км), опісля їти за знаками на площу стрічі (село Аммерлянд, 8 км від Вольфратегазен). Для новачків, дітей і тяжкого багажу передбачений доїзд вантажними авт.ми. До раннього поїзду і до вечірнього курсують автобуси за оплатою

Штарнберзьке озеро ранком
„Вмилися чистесенько“

фото Стойкевич

0,50 ДМ. Від'їзд поїздів з Мюнхен-Ізартальбангоф до Вольфратсгаузен: 6,45 — 9,49 — 13,25 — 16,50 — 17,10 — 18,10 — 19,30.

Виряд: Однострій, теплий светер, тепла блюза, алібаби, тепле нічне білля, дощевик, два коци і ковдра або три коци. Спеціальна карта околиць Штарнбергер Зее (одна на осередок), компас, прапориці до сигналізації Морзе, піонерське знаряддя, шнур, дрот, смолоскип (довжини 1 м) — привезе кожний учасник.

Оплата: Кожний учасник стрічі вкладає в адміністраційні оплати 0,50 ДМ. Більше як 2 учасників стрічі з одної сім'ї платять „родинний пай“ у висоті 1,— ДМ.

Харч на 3 дні: 2 кг хліба, $\frac{1}{4}$ кг масла, печене або смажене м'ясо (може бути консерва), $\frac{1}{4}$ кг цукру, чай і кава в сузому стані, білий грисик $\frac{1}{4}$ кг, солодке. Всі харчі можна купити також на місці. Подані вгорі кількості і роди подані тільки прикладово.

Кожний осередок варить сам для себе. Побратви за казани.

Додаткові свент. витрати: Па трамваї, автобуси, морозиво, помаранчі і т. д. треба записати в готівку принаймні 2—2,50 ДМ на особу.

Рамовий порядок Стрічі: Дня 5.5.1950, від год. 13 до 18 приїзд.

Розбивання таборів за уладами, змаг гуртків у таборництві.

20 г. Перегляд табору.

6. 5. 1950 — 8,50 г. Відкр. Стрічі.

14,— г. Теренова гра.

20,— г. Ватра.

7. 5.1950— Участь у Богослуженні.

14,— г. Закриття Стрічі.

Змаг гуртків.

Учасники: Гуртки У.П.Ю. і У.С.П. Приготування, уладження нічлігу гуртка, приладження вечері, визначення служби (правильно, скоро, помислово). (Передумова успіху: доцільний мандрівницький виряд).

Вмілості, що мають застосування у змагу:

Розбивання шатер, будова прич, правильно розмістити людеї на нічліг у шатрі, практично і доцільно розмістити речі у шатрі на власноручно зробленіз уладженням, збудувати кухню на 10-20 осіб, зварити вечерю з одної страви, естетично влаштувати довілля.

Теренова гра:

Характер: Свігла група із загаванням окремишнього характеру гуртків.

Елементи: Відмарш у терен, марш із завданням гуртків, розбиття і забезпечення табору, підгождення противника, напад і оборона.

Вимоги: Знання Морзе свистом і горуговками, читання індійських знаків, читання карт, орієнтація (компас, годинник), визначення положення, марш за кутом, рятуництво, підгождення (використання терену і достосування себе до окруження).

Учасники Стрічі матимуть можливість зголоситися до періврки I, II, III пл. проб і до Пластового Приуречення.

Зустріч відбудеться без огляду на погоду, за словами пластової пісні „... Ніщо нам лиго ні пригоди...“

СКОБ

Уповноважений ГПС: ...

Референтка Пластунк: ...

Референт Пластунів: ...

З у с т р і ч

(уривки)

... Як вже наше вантажне авто доїздило до Вольфратсгаузен, то Стасьо, притиснений двома роверами зверху і з машинкою до писання на колінах, виглядаючи з-за гори шатер на клаптик неба, ще нижче спустив носа: „Напевно буде дощ. Куди пластуни, туди й дощ. Така вже ваша традиція!”

Перепер ЛКШ хотів щось сказати і навіть вже відчинив рота — та в тій хвилині десь з-під верху скотинся важкий наплевчик на його голову, жалібно загрохотіла менажка — і він крім глухого „Ох!” не сказав нічого. Дощ хлинув справді, але не надовго. В Амерлінді зустрічає нас блакитне небо й ясне сонце в ньому. Зіскакуємо з авта, струшусмо грубу веретву порошу й розпроставуємо зболілі кості.

„Як тут гарно!” — впаде відразу в захоплення Христя. Величезна поляна серед лісу лагідно впадає до Штарібєрзького озера. Вітер жене хвилі до берега, і вони розрисковують тисячами краплинок, в яких проміння сонця малює райдугу. З протилежної сторони дві менші полянки притикають до великої — вимрієне місце на два підтабори. На зеленій траві великими плямами сивіють енциани й фіялки. Тихо—затишно, далеко від людських осель, свобідно...

Та ніколи любитися. „Вивантажуємо авто!” Команда Зустрічі вже вирушила вздовж на оглядини.

На краю поляни несподівано зажовтіло. „Готуйсь! Готуйсь!” — радісно кричить новацтво й підбігає до нас. Вони приїхали автобусами, а старші йдуть зі станції пішком.

„Скоб, друже! І ти тут? Що робиш, де перебуваєш тепер?” „Здоров був! Давно ми вже не бачилися; ти ще не виїхав?” „Диви, та це ж Наталка! Йой, і Марійка приїхала!” „Братчику Влодку, братчику Влодку! А братчик тут є?” — різними голосами лунає з усіх кінців. Зустрічаються друзі зі спільних таборів, мандрівок, стріч... Радісний, піднесений настрій. Запалали вогнища, надходить вечір. В плахтах і коцах носимо чатиння й листя на підстільку до шатер.

„Поможіть, гей, ви там!” — Кількох витаскує з лісу важкий машт на прапор, аж угнулися під тягарем.

Прибувають все нові й нові учасники зустрічі.

Сніданок готовий

фото Стойськич

Юнаки на дозвіллі — гра ножем

фото Івжницької

го нічлігу на сні (спали в бауерській стодолі).

При ранній молитві зацікавлює з розкладом зайнять. О 12 годині відкриття зустрічі.

Ще не закінчили збірки, як на поляну припер Перепер ЛКП з двома великими баньками на возику. Молоко! Буде гарне снідання.

І знову кипить робота. „Гей руб! Гей руб!“ — підноситься посередній площі машт.

Новацтво забавляється із своїми братчиками й сестричками. Старий Орел бавиться з ними.

Пів одинадцятої свисток. Приготуватись до відкриття.

Точно в 12-й замашеровують підтабори на площу під маштом. Бунчужні звітують бунчужному стрічі — 1 „Струнко! До звіту на право, ліво глянь!“ Стріча готова до відкриття.

... Під звуки гімну маєстатично під'їздить по машті національний прапор. На тій маленькій поляні для нас тепер кусочок України. Святочно линуть слова наказу:

... Перша Пластова Зустріч в Авісбурзі започаткувала тому 4 роки Ювілейний Пластовий Рік і була виявом розгару українського пластового життя в Німеччині. Сьогоднішнє свято Юрія кінчає етап нашої пластової діяльності в Німеччині. Ми — востаннє в великому пластовому гурті — стрічасьмоє тут перед кінцевим розкиненням в далекі чужі краї. Це розкинення хай не лякає нас, бо й ми, подібно як ті, що пішли перед нами, понесемо зі собою в серцях наших живу нашу Пластову Ідею, що буде запорукою нашої духової єдності й спаяності.

У трудну дорогу до Великої Мети берім з собою прапор Пластової Ідеї й обітуймо нести його чесно і несплямленим принести назад українській молоді на Рідну Землю...

З апаратами бігають наші репортери. А до голови росм тиснуть ся думки: „... як воно було б сьогодні на Україні, якби вона була

Посередині табору горить велике вогнище—знак для тих, що ще йдуть.

* * *

Трубка будить табори зі сну 6 травня, в день святого Юрія, о 7 годині ранку. Скоро руханка й до озера. Ще трішки зимно (початок травня), але здорово!

Тимчасом вернулось новацтво зі сво-

вільна?..." "... де зустрінемо долю через рік?..." "... чи справді ця „остання“ зустріч вже остання?..."

Лунас командантові тверде: „Скоб!“ „Сильно, красиво, обережно, быстро!“ — прокочується луною наше й пливе ген по хвилях озера. Відкриття закінчене.

Тепер обід і дозвілля.

Дозвілля — треба ж наговоритись...

фото Вижницький

„Що за котяча музика?“ — злиться бунчужний. Це 5-ий курінь випробовує свою оркестру. Зовсім гарно виходить. Пробують горла, чи не позахрипали — бо вчором наша юрлівська ватра.

Знову заграла трубка й сповістила теренову гру. З годинниками, компасами й картами вирушаємо до змагу. Судді — старші пластуни й сеніори — слідкують за перебігом. Грають окремо пластунки, окремо пластуни. Не обійшлося без пригод. В розгарі гри Богдан так подрянувся, що треба було, поза плямованою програмою гри, уділити йому першої допомоги.

А надвечір, як надворі стемніло, оточили учасники стрічі ватру. Самі свої, нікого з чужих. Цю останню ватру хочемо мати виключно для себе. Відкрив її пл. сен. О. Бойчук від ГПС. Короткими і ядреними словами на прикладі 5-ох ватер з 1911, 1921, 1931, 1941рр. і сьогодні — змалював невмирущість Пластової Ідеї. Всупереч усім перешкодам вона жила, і ватри горіли.

Повплили, переплітані деклямаціями й рецитаціями, пісні. Будилися спогади про рідний край.

Перед нами проходять спогади — картини з святкування Маківки на рідних землях. Панахиди на Маківці, пластові штафети „Чорноморців“ а землею з Маківки до Львова, перешкоди поліції, які все поборювано... Пластова стріча на Бубнищі... культ стрілецьких традицій на Батьківщині й чужині... „хоч стільки народу впало... встоятись не було сили“... розгублені в зворах надії... „Змагання за неосягнений ідеал перейняли пластуни, щоб його здійснити“... „А ми тую червоу калину підіймемо“ — закінчує провідник Чоти. І, немов у відповідь, несеться грімко з молодих грудей: „Ой у лузі червона калина...“

Ще година до нічної тиші. Поодинокі курені відбувають свої

сходини. Там, з горючим смолоскипом, зникають у темряві „Лісові Чорти” на свій „центерок”. А інші ще тісніше згуртувалися коло ватри. Оркестра з Міттенвальду капітальна. Знову зриваються сумуваті пісні — і поволі переходять у веселі, бадьорі. Чого ж нам сумувати? „...з життям поборюся, як з трудами в полі...”

Пізно вночі засипляємо врешті — з легким серцем і погідною думкою, з новою надією і силою...

Останній день зустрічі.

Під фerezовим хрестом, завітчаним квітами й вишиваним рушником — маленький польовий престіл. Відирається Богослужба. Гарячі молитви та побожні пісні заносять благання до Всевишнього — про згоду, єдність, силу для нашого народу.

В гарній, настроєвій проповіді звертається духовник до присутніх.

Ще дві години до закінчення зустрічі. Рідка нагода скласти пластові проби — інструктори перевіряють практичні вмлості.

А решта щераз любить нагодою зустрічі. Вимна адрес, обіцянки писати — і знимки, знимки, знимки...

Востаннє заграла трубка. Востаннє стало до збірки пластуство стрічі. Сумно було — бо кінчалася стріча.

„... Присягу складай!” Дрижачим голосом складають пластунки й пластуни Пластову Присягу. Дедалі голос могутніє, і закінчують твердо, самовпевнено: „... на щастя дорогу свій край поведу”. Нових 8 стало на службу Богові й Україні. А потім відновляють юнацьку присягу сеніори.

Останній наказ... і національний прапор опускається додолу. Віддаємо почесть. Ще кілька слів — і пластовий поздоров відбився об стіни лісу. Стріча закінчена.

Скоро розбираємо шатра, накусмо наплечники. На великому вогнищі згорають всі сліди нашого таборвання.

„А щаслива вам дорога — а — а.” Перші відійшли до поїзду. Поволі пустіє площа. Відходячи, забираємо з неї в дорогу внутрішню радість з приналежності до пластового гурту та пріємне почуття живучої сили...

ст. п. л. Ю. Кр.

Зоріснутувати ману все ще не легко...

Думки з нагоди зустрічі

Стріча безперечно вдалася. Погода була гарна, учасників прибуло більше, як можна було сподіватися, настрої був прекрасний. Посторонній глядач, бачучи зразковий поринок, гарно оздоблені шатра (особливо пластунок), точність відбування занять — мусів набратися шани до організаторів і виконавців. Це й виявилось у кількох звітах німецьких репортерів, що прибули на стрічу й прохали дозволу оглянути табір.

Але око досвідченого пластуна мусіло побачити багато недоліків, хоч папєсно спостерегло й немало вірадных явищ. Прияніть около 65% всього Пластового Братства з Німеччини — не зважаючи на те, що зустріч відбулася у власні весняні дні, виключно під шатрами, без ліжок, постелі й харчів — це безперечний доказ спаяності Пласту і його притягаючої сили. Факт, що зверх 2/3 учасників — це юнацтво і новацтво, має також свою вимову. Не можна поминути факту, що новацтво дописало гарно. Вперше на пл. зустрічі взяло воно участь zorganizовано і в такій кількості. З присміттю стверджували ми їх виробленість, витривалість та дисциплінованість. Батьки допшнують вагу Пласту і мають довір'я до організаторів. Проте мусимо й виявити по-пластовому недоліки стрічі, — не ради догани, а ради виправлення.

Перш за все недописала пластова точність. Деякі осередки — зокрема найближчі — прибули з опізнанням, і то навіть 24-годинним. Найцікавіше те, що ніхто не вважав потрібним виправдати опізнання! Наслідком того було заміщення в програмі, і деякі точки, як змаг гуртків у табірництві та передбачені гутірки, мусили відпасти.

З другого боку, недописала й організація. Дивним і прикрим збігом обставин мюнхенські пластуни були так перевантажені працею й своїми заняттями, що не могли прийняти запропонованого їм проводу стрічі, і через те команданта стрічі і деяких

дівоводів визначено аж на місяці з-поміж учасників. Це не могло не відбитися на рівені стрічі — через негармонізованість плану і його виконання.

Пластова дисципліна теж не була без закиду і то — всупереч передбачуванню — не серед сеніорів (воши були в добрій формі), а серед старших пластунів, а навіть і старших юнаків. Факт, що один осередок вихав перед закінченням стрічі без відома Команди (!) — мабуть єдиний у 40-літній історії Пласту.

Теренові гри відбувалися оба підтабори окремо. Гра пластунок пройшла успішно і виявила щонайменше велику старанність і завзятість у виконанні. Натомість гра хлопців не вдалася, хоч аж ніяк не була скомплікована. Учасники виявились немовлятами у пластуванні. На 40 учасників 2 знає семафор, а решта ледви з „бриком“ (от це так по-пластовому!) відчитує депешу Морзе. Деякі питались, що це таке напружений кут. Брак елементарних основ підходження й слідження. Завдання ритувати раменого виконували повільно і з невдоволенням, мовляв — мусимо мучитись (або виявити свою невмілість) при перев'язці коліна чи носа. В загальному велика безпорадність і брак самостійности, ініціативи і зарадности. Це доказ, що часто практикований по осередках спосіб перевірки проб „за бюрком“ — без того, щоб юнак мав нагоду піти в природу, зжитися з нею і на власній практиці та помилках вивчити пластові практичні вміння — не веде до мети і творить паперових „учасників“ та „розвідників“. У зустрічі з практичним задданням вони виказують досвід і вміння кандидата в прихильники.

Позатим — всупереч теоретизуванню про те, що пластовий провідник і виховник, керуючи вихованням, має залишитись невидним і створювати ситуації, які сприяли б ростові самостійности й ініціативи юнака — на ділі юнак все ще є

в нас дитиною, яку веде за руку сеніор чи старший пластуи. Вправді юнак ліпше чи гірше виконує доручення, але тільки в стисло окреслених межах. Він має завжди ту погубну в наслідках певність, що на випадок потреби провідник сам зробіть роботу за нього. Від випадків на Ю.С.В. 1947 р., коли впорядники розбивали шатра для юнаків, тоді як юнаки мали змагатися в таборництві, до сьогодні ми не посулуєш надто вперед. Вираді наодинці „шафа грає“, все зроблено як слід, але юнацтво не розвиває переважної для нього самостійності дії і відповідальності за організацію завдань. Отже головним недоліком зустрічі — і напевно не тільки її! — було те, що її організували сеніори; командант і бунчужний — теж сеніори, а в цілій булаві (шавіть підтаборі) не було ні одного юнака чи юначки. Опіка і встравання в кожну дрібницю „тіток“ не є правильною методою виховання, яке всеж таки офіційно називається „самовихованням“.

Які ж підсумки й висновки? З досвіду попередньої виховної праці виправдати П правильну оцінку, від позитивів відокремити негативи і старатися їх усунути на будуче. Пластові молоді лишити більше свободи діяння і можливості самостійно „шукати стежок“, а самим іти не перед нею — як провідник, а біля неї — як порадинок. Пластова школа і садочок — це новачки; їх ще водять за ручку. Але юнаки пластують на власне ризико! „Песик поти плавати не навчиться, поки води в ушка не надлється“, Так було в 20-х роках; сеніорів тоді ще властиво не було, а „Пластовий Олімпі“ юнак бачив раз або два рази на рік — і мусів сам промишляти.

Очевидно — пластовий виховник дуже потрібний, він — необхідний. Але він — тільки старший досвідчений брат, який неодмо перебув, багато знає, все бачить, але нічого не каже, і в якого просять поради, бо він скупий на слова! Він любить приглядатись юнакам збоку, а переважно його взагалі не видно; од-

„Як чоловік може це прочитати?“

нак це аж ніяк не означає, що він не керує вихованням. Так, він керує, — але його вихованці невідомі того. Тоді він справжній пластовий виховник.

сен. Ю. Б.

(піа) Третій „Лицарський Рейд“ 5-ого Куреня ст. п-ів „Ордену Хрестоносців“, присвячений героїчним рейдам УПА, відбувся в днях 27. — 31. 5. 1950 на трасі Фішбах—Берген. Учасників 18 з різних пластових частин та осередків, в тому числі 2 плістуки. Триває понад 60 км, провадила гірськими зворотами та верхами. Подорожі здобуто верхи Гохгерну та Гохфельну. Погода учасникам дописувала, хоч в перших днях грозило дощем.

(піа) Курінь ст. пл. „Бурлаки“ улаштував в Альпах (Швайцарія) відпочинкову імпрезу „Під здохлим неом“. Учасників 11. (Вістка за „Інформатором Хрестоносця“).

(піа) Уповноважена на Бразилію, сен. Марія Мудрик, перебула важку операцію. Ліет з 22.5. приносить потішаючу вістку, що вона вийшла з лікарні і приходить поволі до повного адоров'я. ГПС на своєму пленумі в дні 4. 6. 50 вирішила вилати їй окреме привітання.

(піа) Пласт у Бразилії оформився тимчасово з днем 5.5.50 як самоуправна Секція Охорони Дітей і Олімпіки над Молоддю при Українській Централі в Бразилії — Товаристві Прихильників Української Культури (ТПУК). Головою Секції згідно з правильником є кожочасний Уповноважений ГПС. Практично діяльність Пласту в Бразилії є вповні легалізована. Треба тільки вистарати дозвіл на прилюдне иживання одностроїв.

(піа) Бельгія — Лювен — 1. квітня Голова ГПС відідав місцевий осередок праці ст. пластуиів. Звіти виказують, що пл. життя в Бельгії майже заимерло: поза осередком Лювен, де зосереджена більша кількість українських студентів, немає активних скупчень пластової молоді. В минулому ст. пл-и організували в терені пл. гуртки і табори; згодом активність послабла. — Ст. пластуни роблять гарні поступи в науці; цікаляться всіма проявами громадського життя. — Не звачаючи на внутрішні і технічні перешкоди, плянують мандрівки, а навіть юнацький табір... Нетерпеливо ждемо на звіти. (З протоколів 12-ої Конференції Скавтів довідусмося, що польські скавти у Бельгії працюють „як у себе вдома, мають усе, включно до своїх одностроїв“...) — Картотека в ГПС виказує в Бельгії 2 чл. УПС і 16 УСП.

(піа) Красний З'їзд СУМ-у в Бельгії — шуткова неділя 2. 4. 50. — в почесній президії Голова ГПС, д-р А. Фіголь. — В організацію СУМ-у в Бельгії вложили ст. пластуни дуже багато праці. — При виборі нового краевого проводу вирішна проблема членства ст. пл-ів у СУМ-і. Д-р Фіголь з'ясовує становище ГПС: між проводами обох організацій існує від часу постання СУМ-у в Німеччині аж до сьогодні домовленість, стверджена обостороннім спільним комунікатом з листопада 1946 р. і

листопада 1947 р., що подвійне членство (в обох організаціях рівночасно) не допускаться. Незалежно від того — щоб допомогти СУМ-ові підховати провідників у початковій стадії — деякі пластуни працювали за дозволом ГПС в проводах СУМ-у; їхня участь як інструкторів СУМ-у і сьогодні в нічому не обмежена. Поява восени 1949 р. правильника Юного СУМ-у (до речі, дуже і дуже далеко йдуча „копія“ пл. правильника) пригадала знову, що проблема подвійного членства ще не упорядкована. Пленум ГПС в лютому ц. р. потвердив давнє своє становище щодо подвійного членства, — згідно з домовою з ЦК СУМ-у. ГПС рішилась на повне розмежування членства так з педагогічних, як і з організаційних оглідів. Технічне переведення буде узгіднене в розмовах провідів обох організацій.

На з'їзді 4 ст. пластуни дістали від Голови ГПС дозвіл працювати в проводі СУМ-у в Бельгії ще одну каденцію.

(піа) Два Хрестоносці в Голляндії (Голота і Кляоска) палили ватру чотириріччя (актування Ордену), „в сльозах (від диму) агадали наше минуле, побажали собі і всьому лицарству врожайного майбутнього“ і роверами вернулись до семінарії.

(піа) 12. 3. Студенти богословії в Голляндії співали до радія Службу Божу. Щеля Служби Божої зголосилися голляндські скавти з Амстердаму (столині), прохаючи дозволу зустріти пластуиів-богословів. Більше двох годин інформували скавтів наші ст. пластуни (два Хрестоносці) про Україну і Пласт. Зробили „чейнджі“, обдарували їх пластовими виданнями. Скавти цікавились зокрема нашим співанком і його придбали.

(піа) „Чи це все на правду українські діти?“ — шептав до вуха своєму батькові один з 26 новаків, який вперше був на сходинах КВМ-у в Брадфорд в Англі в дні 29. 4. 50. (КВМ — це Клуб Виховних Осель Молоді, легальна форма Пласту в Великій Британії). — До зібраних „при чайку“ пластуиів, їхніх батьків і представників громадянства говорив Голова ГПС, з'ясовуючи су-

Як зробити самому шатро

„Джембо“

Як ми вже писали, скавти ЗДА влаштуються в перших днях липня п. р. Національне Джемборі, на якому сподіються 40 тисяч присутніх.

Скавти ЗДА гарячково готуються. Головна Квартира видає поради й інструкції. Між іншим, головний референт скавтових змілюстей, п. В. Гілкарт, подав в скавтовому журналі Америки плян, як можна зробити самому модерне шатро, взороване на досвіді славних відкринців. Для його зладження потрібно 19,5 м, на 90 см широкого, парашутного або густого (песатового) полотна, 6,5 м товстої ливни до дверей, 4,5 м грубої тасьми на петлі до шатрових

кілків, 0,60 м сітки проти москітів, 6 м мулярського шнурка та 3 цинкованих (нержавіючих) кілців.

Шатро займає площу 2,25 на 2,67 м і є в хребті 1,82 м високе—без підмурівки. Цікавими новостями того шатра є вентиляція над дверима, вкрита окном, та загнення шатрового полотна досередни, як частина дна.

Побіч подасмо плян такого шатра за рисунком п. А. Гемберса.

Шатро призначене на дві особи, однак може помістити зовсім вигідно три особи, а на поганий випадок і чотири.

часний стан та завдання Пластового Руху. Товариські забави, спів, весела гутірка продовжувались кілька годин. Зі зустрічі розіслано святоюрівські привітні пластунам „на всі сторони світу“.

Другого дня сходили пл-ів округи — звітус ст. пл. Бучок. Голова ГПС відомлений. На практиці виконуються нові методи дії, пристосовані до нових умов, майже $\frac{1}{2}$ дівчорки обняти організаційно і діяльностево, всупереч розкиданню в терені. Плянується організувати перший вишкільний табір в Вел. Британії з участю біля 50 українських дітей.

(пів) Лондон 6. 5. 50. — Зустріч пл-ів Лондону і околиці. Звіт Уповноваженої ГПС про цілість пл. справ на терені В. Британії. Стан: 56 УПН, 5 УНЮ, 33 УСН і 10 УПС. — Зчєрги інформує Голова ГПС про сучасний стан СУП і про свої розмови в головних квартирах британського і світового чоловічого і жіночого скавтин-гів.

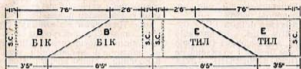
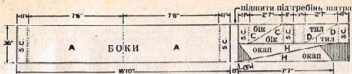
(пів) Зустріч Голови ГПС з пластунами в Парижі. Прибуло їх 4, виправдалося 2. Є ще кілька формальних членів. Українців у Франції нараховують біля 60 тисяч. Терен для пл. праці специфічно тяжкий, як інформують присутні. Але з нано-

дєгливістю розглядають плян організації пл. табору ще в цьому літньому сезоні... Йдемо на позитивні вістки.

(пів) Про свої враження з відвідан пл. осередків Бельгії, Англії і Франції Голова ГПС висловлюється так: „Життя там інше, твердше; але все залежить від одиниці; саме твер випробовуються пластові характери. Прив'язання до Пласту глибоке в багатьох, „дїтеплі“ відпадають; Бельгія і Франція йдуть на своїх пл. піонірів. Англія починає свої перші кроки, але робить це ґрунтовно (55% стану — це поваки). — Я маю нагоду перевірити наші напрямні — вони себе вповні виправдують; зокрема наше ставлення до скавтингу належне, мої помічання тільки скріплюють мою віру у правильність нашої дороги...“ — Голова ГПС вернувся до Мюнхену 23. 5. 50, після 7-тижневої поїздки.

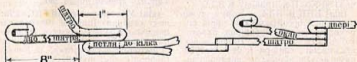
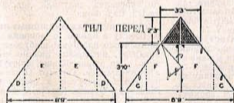
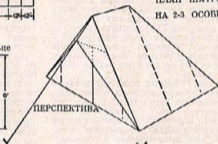
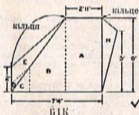
(пів) Пластову аудіцію в радіо можете почути щодругої суботи, радіостанція ВГЛД, Пейгерґер Фолдс (Водопади Ніагари), стейт Нью-Йорк, ЗДА. 8 а пл. аудіція, що П виголосив Сірий Лев 27 травня, год. 19:30 місц. часу, мала темою пластові вісті з цілого світу.

дальше на стор. 20

с.с. означає: загибання
 полотна на дно шатра
 загибання
 назовні
 — загибання
 до середини

ПЛАН ШАТРА
 НА 2-3 ОСОБИ

міри подані в цалях (двоймах, інчах, знак ", один " = 2,54)
 і стовах (фут-ах, знак ', один ' = 12" = 30,48 см.)

(п'я) **Пластуни в ЗДА.** Найбільше скупчення в Нью-Йорку (260). Відтак Філадельфія (151), Дітройт (73) і, мабуть, Чикаго (даних немає). В „Пл. Листку“ за V. 50 говориться про 691 осіб, хоч це далеко не повне число. Відрадіє явище, що число новаків поволі росте.

(п'я) **Майбутній осідок ГПС**—буде Дітройт, Міч. ЗДА — (пропозиція КПП — ЗДА, потверджена Головою ГПРади, Сірим Левом, і схвалена на Пленумі ГПС 4. 6. 50). КПП — ЗДА вирішиє придбати для пластового центру скромний (покищо) дім в Дітройті. З тією метою поведено енергійну кампанію за придбанням фондів, покищо на терені ЗДА.

(п'я) **До Дітройту** і околиці починають переїздити активні пластуни з інших міст ЗДА, щоб дати змогу створити життєздатний осередок Пластового Руху. Останньо переїхав туди на постійне становище Нью-Йорку, сен. Мирослав Раковський; збирається переїхати більше число ст. пл-ів і пл-ок, яким без родини легше рухатись.

(п'я) **„Сеніори помагають** також організувати загальний табір—літню оселю для укр. молоді. Голова комітету — сен. І. Рожанківська. Для чисто пластових таборів — вигляди погані: юнацтво використовує вакації, щоб дещо заробити і так облегшити положення батьків. А старші, що мали б бути інструкторами—ледви чи зможуть покинути заробіткову працю”—читаємо в звіті з Філадельфі в „Пл. Листку“ за V. 50.

(п'я) **„Відокремити пластунів** — учасників загальних відпочинкових осель молоді і перевести з ними пл. таборовий вишкіл під проводом пл. інструкторів. Це дасть подвійну користь: пластунам такий вишкіл необхідний, а решті молоді захоплюючий приклад“ — накликає об'єднаних ч. 11/50 Кр. Пл. Проводу в ЗДА.

(п'я) **КПП в ЗДА** — поруч дуже оживленої організаційної праці переходить вже до перевірки пластової роботи на місцях. Перш за все від кожного сеніора і ст. пластуна вимагається відповідно зацікавленість в Пласті. Недільним без належного виправдання радиться ви-

ступити з пластових уладів, а то й викреслюється їх. Останньо викреслено за недіяльність двох ст. пластунів в Дітройті.

(п'я) В днях 27. і 28. V. пластуни **Нью-Йорку** й околиці відбули святоюрівську стрічу в лісі коло Крем-форту. Учасників понад 100.

(п'я) **Пластуни Клівленду, ЗДА.** (є їх звш 50) влаштували 7. 5. 50 на фармі пластпріятеля, 10 миль за містом, з численними гістьми одноденне „свято весни“. Два пл. прихильники складали присягу.

(п'я) **Бюро Уновноваженого ГПС** в Канаді видало після 3-місячної перерви „Пластовий Вісник“ ч. 2, 3 і 4 (потрійне число) в давньому вигляді, на 20 стор. Урядові доручення, інструкційна частина для новачків виховників, ст. пластуницькі сторінки і вставки про пл. активність з Торонто, коли не числити одинокого допису з „провінції“ (з Winnipeg, з лютого 1950).

(п'я) **Новацьке гніздо в Торонто** (Канада), як довідуємося з Пл. Вісника ч. 2-4/50, пішло з колядою на другий день різдвяних свят. Заколядовані гроші, дол. 30,— передало гніздо 22. 1. 50 на Пластовий Видавничий Фонд.

(п'я) **Станція в Монреалі** (Канада) повідомила листом з 22. 3. 50, що належність за 1. і 2. число МЖ зібрала й переслала, куди треба. До пересилки долучила дол. 20,— на Пл. Вид. Фонд.

(п'я) **Про зміни в числовому стані Пласту** в Канаді, а зокрема чи росте число пластової підбудови — новацтва, не знаємо. Знаємо тільки те, що щораз більше пластунів з'їжджається до Торонто. Останньо переїхали пластуни з Геміатону, Віндсору і Оттави. (За Пл. Вісником ч. 2—4). Мабуть число пластунів в Торонто зросло понад 200.

(п'я) **Уновноважений ГПС** в Канаду створив Діловий Комітет для придбання Пласт. Дому в Торонто: пл. сен. А. Харак — голова, пл. сен. Л. Сенишан — секретар, п. Василь Софронів — Левницький, пл. сен. М. Кміт, О. Тарнавський і А. Тершаковець — члени.

(п'я) **Бюро Уповноваженого ГПС** в Канаді має своє приміщення під адресою:

3^о2 Баттурет Ст. Торонто (укр. букви замінити латинськими). Ділові години в робочі дні між 20 і 22.

(п'я) **Чи дійсно присилка грошей до КПП характеризує діяльність станиць?** Ми думаємо, що так. Тоді активність пл. станиць в Канаді така: (вилати за пів року, до 31.3.50)

1. Монреал	8	впл.	дол.	226,83	(22,8%)
2. Вінніпег	6	"	"	169,50	(17%)
3. Торонто	5	"	"	450,45	(45%)
4. Віндзор	3	"	"	70,98	(7%)
5. Ванкувер	2	"	"	6,—	(0,6%)
6. Летбридж	1	"	"	39,43	(3,9%)
7. Оттава	1	"	"	37,00	(3,7%)
8. Едмонтон	—	—	—	—	(0,0%)
9. Саскатун	—	—	—	—	(0,0%)
10. Гемілтон	—	—	—	—	(0,0%)

(За Пл. Вісником, ч. 2—4/50)

(п'я) **Пластова станиця в Торонто** (Канада) намагається zorganizувати дитячий садок. На перешкоді брак приміщення. Коли б вдалося придбати Пластовий Дім, тоді справа була б налагоджена — пише В. С. Левицький в статті „Дитячі садки — на першій черзі“ (Наша Мета з 24.4.50).

(п'я) **Надходження на дім „Пласту“** в Торонто, як довідуємось з 2-го і 3-го друкованого листка: „Матеріали до збірки на Фонд Пл. Дому в Торонто“ з 15.IV і 15.V.1950, постійно напливають. Зібрана сума досягла 3000 дол.

(п'я) **Пластова Станиця в Монреалі** (Канада) взяла участь у виставці української преси, книжки і мистецтва в днях 12-19.III.1950 — влаштувавши окремий пластовий куток. Виставку відвідало багато чужинців. Наш куток мав свою вимову. Він гарний, як ми бачимо з присланої знімки. — Тільки помилково названо початком Пластового Руху рік 1912 замість 1911 і показано нашу ллейку в невірній формі, хоч напевно МЖ ч. 1/50 з узором приписаної ллейки було вже тоді в Монреалі.

(п'я) **Пленум ГПС.** Дня 4. 6. 1950

відбувся черговий кореспонденційний Пленум ГПС Старшини. Вирішено справи виховної діяльності, ряд організаційних, обговорено справу міжнародних зносин.

(п'я) **„Поширена ГПС“.** ГПС Старшина рішила притягнути до співпраці в своєму крузі більшу кількість осіб. Поодинокі члени ГПС будуть добирати своїх співробітників — субреферентів для поодиноких ділянок своїх діловодств.

* Згідно з постановою — субреференти мають бути членами „поширеної ГПС“, самостійно вести свою ділянку й відповідати за неї, носити приписану відзнаку свого діловодства і на сходинах поширеної ГПС мати рішальний голос у справах свого ресорту.

(п'я) **Красний Пластовий Провід Німеччини** організує в липні 1950 р. 3-тижневий юнацький виховний табір в околиці Мюнхену. — Учасники: а) члени УШЮ усіх ступнів, б) ст. пластуни — якщо зголосяться відповідне число, потрібне для окремого підбору. — Табір під шатрами, в'їзд нормальний, оплата ДМ 28,—, доїзд, можливо, на квитки ІРО (або тільки з 50% знижкою). Зголошення до 20.6.50 до Мюнхену, Дахауерштр. 9/II.

(п'я) **Пластуни в Австралії.** ГПС дістає щораз більше безпосередніх вісток про організацію пластових груп в різних скупченнях українців в Австралії. Останньо прийшов лист-привітання від І. організаційних сходів сеніорів і ст. пластунів Сіднею, що відбулися 20. травня 1950, в якому сен. Є. Ю. Пеленський, що проводив сходинами, пише:

„На сходинах обрано тимчасову команду в складі: сен. Корженівський — провідник, сен. Стефа Пеленська, Рибачек і Т. Триш — члени. Останній має завданням zorganizувати ст. пластунів, юначка Ол. Жуківна — юначок. Новаками займуться Люба Корженівська і Ст. Пеленська. Неабаром повинен відбутися з'їзд сеніорів і ст. пластунів Н. П. Валлі, а згодом і цілої Австралії“.

Зв'язок зі скавтами

(піа) **Дорадчий Комітет.** Комісар Міжнародного Скавтового Бюро п. Монне закінчує свою діяльність у Мюнхені 30.6.1950.

Існуючий досі при ньому Дорадчий Комітет, зложений з представників 11 національних скавтових організацій ДП, постановив—без огляду на виїзд п. Монне — продовжувати свою діяльність. Комітет, до якого належать тепер представники 8 національностей, яких Головні Кwartири залишаються покищо в Німеччині, має завданням: 1. вдержувати даліше зв'язки з Міжнародним Бюром і 2. з ІРО, 3. наладити порозуміння з Федерацією німецьких скавтових організацій, яка вкортці буде прийнята до Міжн. Бюра.

На своїх сходинах дня 6.6.1950 у бюрі п. Монне і в його присутності повний Комітет уконститував нове. Його головою став представник СУП — сен. А. Мільнц.

(піа) **Зв'язкові до ІБ.** Директор Міжнародного Скавтового Бюро полк. Вілсон заявив на конференції в Мюнхені 13.3.50, що певний зв'язок між Міжнародним Бюром і Головними Кwartирами національних скавтових організацій ДП буде й надалі вдержуваний, а саме при допомозі неофіційних зв'язкових — скавтерів, „доки всі Іх сканти не осядуть на постійно“. („Джамборі“ за V. 50, ст. 150).

Голова ГПС в Скавтських Кwartирах в Лондоні

(піа) В товаристві ст. пл. Я. Гавриха відідав Голова ГПС дня 2. травня ц. р. секретаря Головної Кwartири британських скавтів п. Андрю. В дуже прихильній атмосфері розглядалося питання можливості самостійного українського скавтського руху на терені Вел. Британії. П. Андрю виявив велике розуміння проблеми і далекодучу охоту якнайкраще нам допомогти. При наявності відповідних пластових сил, пропозиції п. Андрю могли б бути вихідною точкою для дальших розмов і конкретної співпраці. —

(піа) 4. травня 1950 секретар Міжнародного Скавтового Бюра (І. Б.) п. Лянд прийняв Голову ГПС в товаристві ст. пл. Я. Гавриха. Проблема українських скавтів (ДП) була осередньою точкою розмов. ГПС змірне до того, щоб пластунам вибороти можливість бути українськими скавтами нової країни поселення при повнім обереженні вірності українській пластовій ідеї. Секретар І. Б. з'ясував цілий ряд формальних і технічних труднощів, що стоять на перешкоді реалізації наших домагань. На заяву д-ра Фіголя, що ГПС тяжко погодиться з дотеперішнім ставленням интернац. скавтіngu і що вона вважає своїм обов'язком намагатися аминити цей став, Лянд відповів: „... ми уважали б вас за дуже лихих скавтів, якби ви того не робили...“

(піа) Д-р А. Фіголь і пл. сен. д-р Анна Герасимович відідали дня 5. травня ц. р. також обі жіночі — британську і світову — головні кuartири. Розмови мали інформативний характер. ГПС не має ніякого формального відношення до світового жіночого скавтіngu. Обі установи виявили багато доброї волі, а в парі з тим існує конечність роз'яснювальних акцій з нашого боку. Відповідне з'ясування справи на письмі передано обом кuartирам.

(піа) У Великій Британії балтійці працюють в контакті з брит. асоціацією. Поляки ведуть своє „гарцество“ без будь-якого формального зв'язку з нею. Розвиткові Пласту в Англії ніщо не стоїть на перешкоді. —

(піа) А. Тальман, президент швейцарського скавтіngu, помістив в січневому „Кім-і“ статтю на таку тему: — Скавтіng завоював мольд: 1) одностроєм, 2) життям серед природи і 3) внутрішніми переживаннями. Перші дві справи перестали давно бути монополем скавтів. Залишилася третя, якої ніхто нам не відбере. Шлекаймо її.

Тримаємо зв'язок

Питання і відповідь

Що робити?

Наш Курінь УСП „Лісові Вовки“ складається з 16 членів, з яких один є в Німеччині, один в Австрії, два у Франції, два в Аргентині, два в США, а решта всім у Канаді, і то більшість з них (6) у Торонто. Почали ми всі своє пластування в Ляндеку ще в. Х. 1945 в одному гуртку УПКУ. З бігом часу виробилася в нас своїм чином звичай і традиції, як Вовча Рада й Ватра в ніч Івана Купала, свої назви діловодів (Ватаг, Молодий Ватаг, Шкіродер, Пащекуватий) і т. і. У час розпорошення (приблизно рік) удержували ми живий зв'язок, доказом чого може бути велике число листів між поодинокими членами, тримісячні звіти кожного члена та два накази Кур. Ком. і один обіженик за час від 7. VII. 1949.

Недавно почав творитися в Торонто новий курінь, до якого по-вступало багато пластунів, зрікшись перед тим своїх Матірніх Куренів, за винятком „Лісових Чортів“ і нас — „Лісових Вовків“. Членів нашого куреня закликають також вступити до новоорганізованого куреня, і в нас іде тепер обмін думок: маючи на увазі добро Пласту, краще нам вступити до нового куреня, чи краще держатись свого? Вступаючи до нового куреня, оставили б ми на призволяччє членів нашого куреня, які є поза Канадою і часто взагалі відірвані від пластового життя. Чи сам факт зречення свого Матірнього Куреня в користь другого не буде мати негативних впливів чи наслідків? А знову же провадити працю даліше в розпорошенні — чи не буде це шкодою для Пласту, а коли вже не шкодою, то всеж таки не так користним? В якій спосіб зуміємо зробити більше добра для Пласту: удержуючи й надавши наш курінь в цілості, чи розбиваючи його, що є мийже

рівнозначне із затратою зв'язків між членами нашого куреня? Порадьте нам — як маємо поступити? Скоб!

Л. В. Акеля А-у!

Австрія, Ляндек, квітень 1950 р.

Відповідь

Одна з найбільших цінностей Пласту — це дружба. Справжня дружба виростає тільки із сильних переживань, із співжиття і співпраці; отож найкраща дружба, дружба юнацьких літ, процвітає тільки в Матерніх Куренях. Якщо вона у Вас є, в ніякому разі не розривайте вірні своєму куреневі. Працювати для Пласту можете й так. Для „будівної“ праці призначені осередки, станції, групи тощо. Але Матірній Курінь — це свято. Як Ваша дружба не видержить проби життя — годі; тоді, хто схоче, хай шукає нових МК. Але ніяк не слід піддаватись апазу без опору, а якщо ні — піддати Вашу дружбу напоріві життя, часу й простору. Це ж і є життєве питання нашої еміграції — визов, кинений часові й просторові, будова духової Батьківщини, до якої й Пласт своїми традиціями додає свою немаловажну цеглинку. Найміцніші курені не піддаються — і це добре; слабші розходяться — і це також добре. Що є тільки зовнішній і формальним, повинно зникнути, але ніяк не годиться розривати живі зв'язки для уявних вимог чи організаційних формальностей, а навпаки — берігти їх якнайстаранніше. Тому бажано Вам, Лісові Вовки, додержати вірності собі самим і своєму куреневі якнайдовше, по зможі — до кінця.

Л. В. М. — Л. Ч.

(піа) „Журавлі“, неперіодичний бюлетень 7-го Куреня УСП „Чота Крилатих“, V. 50, Мюнхен, за ред. Бузька і Посмітюха (Штогрин і Гайдук), стор. 14, цикл. вид. — Присвято занотувати появу (несподівану) нового ст. пластунського бюлетеню,

тимбільше, що поява вдала і дає доказ, що курінь, який має за собою чи не найбільш з усіх куренів бурхливе пластове минуле, так далеко зайшов в опануванні себе і так твердо, а в парі з тим попластовому оцінює сьогодні і плянує на завтра. — Заклик до членів поглиблювати знання і створити "Стипенд Фонд" для студюючих членів рішуче за-слуговує на увагу. — Окрема рубрика "3 пластової діяльності крилатих" говорить про 4 членів (на всіх 28). Від решти нема звітів. — Стаття Посмітюха "Перед новими етапами" повинна бути передрукована в "Пластовому Шляху". Вцілому може трохи замало веселості.

(піа) **Орден Хрестоносців** (5 Курінь УСП) видав з початком травня 1950 дбало опрацьований неперіодик (ч. 3), "Інформатор Хрестоносця" (16 стор., цикл). Курінь живий, має амбіцію вибитися, вміє дати знати про свою дію, але і дійсно, як можна судити з написаного, поглиблює пл. працю, шукає за новими П виявами (Липарські Рейди) і за "пластовим стилем". З розділу "Особисте" довідуємось, що на 34 членів і аспірантів трьох працює активно і систематично серед юнаків чи новаків. Відсоток малий (на жаль — питомий для ст. пластуна, а гріаний для Булави).

(піа) **3-тій Курінь УСП "Лісові Чорти"** видав за ред. курінного короткі ділові доручення до членів, як додаток до XIX "Листа до фаміліянтів" старих ЛЧ. — Заповідають перенесення осідку до ЗДА.

(піа) **Лист зв'язку УПС** — видає Булава УПС за редакцією Сірого Лева в ЗДА. З ч. 1 за ІУ. 1950 (ст. 4, цикл, вид.): Осідок Булави УПС від 1. ІУ. 50 в ЗДА, адреса Сірого Лева. В Мюнхені діє Представництво Булави на Європу й Африку — (адреса ГПС). В кожній країні є красивий референт УПС при Уповноваженім ГПС. Вони діють згідно з дорученнями Булави УПС і в порозумінні зі своїми КПП. Звітують до Булави і КПП.

(піа) **Матірні Курені УПС** — це

екстериторіяльні частини сеніорів і сеніорок. Іх тепер 17.

1. Кур. УПС ім. сктм. С. Тисовського: курінний Сірий Лев, ЗДА; бюлетень: "Листки Дружнього Зв'язку", останній за ІУ. 50 в Чикаго; курінь мішаний (сеніорі і сеніорки).

2. Кур. УПС "Ті, що греблі рвуть", кур. Ганка Коренець, ЗДА — жіночий.

3. Кур. УПС "Лісові Чорти"; кур. (Сатана) Янкель (Янів); бюлетень: "Листи до Братів Фаміліянтів", ост. 19-ий Лист з ІУ. 50, Мюнхен; чоловічий.

4. Кур. УПС "Характерники", кур. Пінгвін (Утриско), ЗДА; бюл.: "Інформаційні Листки", ост. 8-ий за ІУ. 50, Клівленд, ЗДА; мішаний; (оснований в Регенсбургу).

5. Кур. УПС "Червона Калина"; кур. (Отаман Загону) Яр. Падох, ЗДА; бюл.: "Дружнє Послання", ост. 5-те з XII. 49, Нью-Йорк; чоловічий.

6. Кур. УПС "Закарпатці"; кур. Кудеяр (Бажанський), ЗДА; бюл.: "За Чаром Срібної Землі", ост. ч. 7 за УІ. 1950, Дітройт; мішаний.

7. Кур. УПС ім. Войнарівського; кур. Ларіон Домбачевський, ЗДА; мішаний, основ. в Мюнхені, Фрайман.

8. Кур. УПС ім. Григора Орлика; кур. Андронік Копистявський, ЗДА; бюл.: "Слідами Орлика", ост. ч. 7 за ІУ. 50, Вестбері, ЗДА; мішаний; (основ. в Ашаффенбургу).

9. Кур. УПС ім. Пилипа Орлика; кур. Іван Щупаківський, ЗДА; мішаний; (оснований в Авсбургу).

10. Кур. УПС "Чорноморці"; кур. Мирон Галушевський, ЗДА; чоловічий.

11. Кур. УПС "Мандрівники"; кур. с. Вол. Тарнавський, Канада; мішаний, (оснований в Міттенвальді).

12. Кур. УПС "Холодний Яр"; кур. Вол. Боровик, ЗДА; мішаний, (оснований в Байройті).

13. Кур. УПС "Дубова Кора"; кур. (Кора Вікового Дуба) Балаган (О. Матла), Канада; бюл.: "Шум Дубової Кори", ост. за ІУ. 50, Ганновер; мішаний, (зорганізований у Ганновері).

14. Кур. УПС ім. митр. Шенгіцького, кур.: о. Галушка Ігнатій, ЗДА, — мішаний (зорганізований у

Фрайбурзі, фр. зона Німеччини).

15. Кур. УПС „Австрія“ — призначений для сеньорів з території Австрії. В стадії організації.

16. Кур. УПС „Бурлаки“ — в стадії організації — в основі приймає членів з 1. Кур. УСП „Бурлаки“. — Звертатися: Роман Гавриляк, Мюнхен, Нім.—

17. Кур. УПС „Перші Стежі“—місце зарезервоване для членок 2. Кур. УСП „Перші Стежі“. Звертатися до Наталі Білосор, Ньюарк, ЗДА.

Мелборнська пластова група на правильній дорозі...

Лист з Австралії

Ст. пл. Неван Грушецький пише в листі з 23. 5. 1950:

„Не можна з певністю сказати, де і при якій нагоді вперше на цьому континенті залунала пластова пісня та запала ватра. Це, напевно, було в одному з перехідних таборів. Одним з найбільших перших пластових осягнень була наша участь у між-національній ватрі скавтів з Батерсту біля Сіднею. Та сама група пластунів (ок), що дала гарні точки на агаданій ватрі, влаштувала пластовий відділ в українській частині на виставці „новоавстралійців“. Цим зроблено поважну пропагандивну роботу для Пласту, бо виставку відвідало багато чільних людей Австралії, між ними теж б. міністер імміграції Артур Колвел; виставка була фотографована і навіть фільмована для австралійського фільмового тижневика. Увесь час тривання виставки пластуп (або пластунка) в однострої тримав стійку в українському відділі і як перекладач допомагав чужинним відвідувачам.

Це все відбулося у вересні 1948 року. Однак пластуни роз'їхалися, і майже рік від того часу не можна було почути щонебудь про пластову діяльність. Можливо, що й далі — з приїдом нових пластунів — в перехідних таборах спалахувала пластова робота, але то все лише на короткий час. І коли сьогодні чуємо про заснування гуртка, станиці чи групи в одному чи другому з тих таборів, то це ще не можна трактувати як зорганізовану одиницю, бо члени й так незабаром роз'їдуться по всіх закутках Австралії.

Треба звернути всю нашу увагу на організування пластових осередків у місцях більшого постійного скупчення української еміграції,

Де в вже такі осередки?

Канберра

Можна ствердити, що тут робота йде зовсім задовільно. Пластуни працюють під проводом пл. сен. інж. Турчика. Існує гурток старших пластунів „Кукабурівці“ (за назвою австр. птиці), який веде роботу досить інтенсивно. Він улаштував деякі розривки для громадянства під

час останніх свят, ватру з програмою, а головню організує бібліотеку для українців Канберри й околиці. Правда, пластуни мають трохи жалі, що пластуни не є досить діяльні, але треба вірити, що „приклад потягне“.

Аделаїда

Пластову роботу в цьому місті вважаю найбільшою болячкою Пласту в Австралії. В Аделаїді перебуває дуже велика кількість укр. молоді. Місто невелике, отже сходитися не є трудно. Але що діється? Пару місяців тому пл. сен. Андрухович, що перебуває в Аделаїді, скликав сходина пластунів. Присутніх було чотирьох чи п'ятьох. Здалося, добрий початок. Однак ці сходини були перші і (до сьогодні) останні. Пл. сен. Андрухович зайнявся організацією „Театру Малих Форм“ і не мав, мабуть, часу поцікавитись даліше справою. Іншої ініціативи не було.

Сідней

Досі сіднейські українці, а з ними й пластуни, жили розпорощеним життям, і годі було думати про пластування. Треба, однак, сподіватися, що з приходом до Сіднею пл. сен. Кузика Пласт зорганізується й піде правильним шляхом. В газеті появилася оголошення (не підписане), яке закликає всіх ст. пластунів (-ок) та сеніорів прийти на сходина 20 травня*.

Мелборн

Кінцем минулого року почало до Мелборну прибувати більше число українців, між ними і пластунів. Пластун-сеніор М. Осідач скликав сходина на день 12. листопада 1949, де було обрано старшину осередка та влаштовано пам'ять Героїв Листопада. Цікаво відмітити, що ще перед цією датою існувала в Мелборні організована клітина, а саме гурток юначок „Волошки“, заснований ще 22. X. 49.

Поруч праці серед громадянства незанедається й внутрішнього пластового життя. Під сучасну пору існує два гуртки: „Волошки“ (юначки) та „Дипровики“ (ст. пластуни), однак такий поділ є вже незадовіль-

ний і прийдеться гуртки переорганізувати чи творити нові. Гуртки відбувають свої сходини досить рідко, бо члени розсіяні по місті, яке є незвичайно розлоге, а окрім того кожний переважно працює. Виконуючи контракткову роботу, більшість ст. пластунів відвідує ще вечірні курси. Це хвалогідне, що пластуни так дбають про свою освіту, і думаю, що за не можна їм вибачити їх рідкі зустрічі.

Багато укр. молоді в Австралії, що в Німеччині (або Австрії) належала до Пласту, тут не пластує, мовляв: „Я вже виріє з пластового віку“, або „досить мені тої забави“. Маючи на увазі елітарність Пласту, це явище не є тривожне.

Дорослих пасивних пластунів лишаємо позаду, а цікавимося дітьми, приєднуваним новаків (-ок) чи юначків. Думаю, що утворення недільної укр. школи дасть нам можливість підібрати нову верству пластунів.

Це загальні риси, що характеризують працю Пластового Осередка у Мелборні, що нараховує 22 активних членів (без новаків).

Ще варто згадати, що більшість пластунів належить до укр. спортивного товариства „Лев“, а командант М. Осідач є головою товариства.

Скоб Н. Грушецький

Дописую 24. 5.

Наспіла вістка, що 21. 5. відбулися в Аделаїді сходини пластунів. На сходинах не було нікого а сеніорів.

Плягують створити гурток, що матиме 8 членів. Хочуть заохотити дівчат до пластової роботи.

* З тих сходин ГПС отримала вже привіт і повідомлення, що на сходинах 14 присутніх заснували пластову групу під проводом сен. Коженівського. (Гляди окрема „піа“).

(піа) В Південній Австралії, в Аделаїді, зорганізовано український театр малих форм, який має свій балет. Театр працює під кермуванням Ярослава Андруховича, балет веде Євгенія Андруховичева, обоє пл. сеніорів.

Пластун є обов'язковий

Еміграційний настрій кінчиться. Пора на нових місцях поселення братися з повним запалом до пластування. Але відкиньмо всякі тимчасовості й виправдання, які дозволяди нам до нас самих ставити поблажливі вимоги і другим пластунам багато вибачати. Зробім глибокий і поважний іспит зі собою: Хочемо бути справжніми пластунами, чи хочемо тільки належати до пластової родини з уваги на те, що може колись придастися. В останньому випадку скажім собі мужньо: ні! і виступім з Пласту.

А коли дійсно іспит випаде „так“, тоді віддаймо себе цілком на службу Пластовій Ідеї. Нехай увесь вільний час, нехай наше „гоббі“ поза конечними професійними чи навчними обов'язками належить до Пласту з нашими думками, помислами,

зарадністю і плянами. І тоді будьмо до себе суворі. Починаймо робити порядок від елементарних речей. Провірмо:

а) чи зголосив (-ла) я свою теперішню адресу Уповноваженому?

б) чи найшов (-ла) я зв'язок з найближчими пластунами і чи вклучився в працю з ними?

в) чи вирівняв (-ла) я внески за давні роки, чи маю внесковий картоник і чи вклеєні на ньому приписані гербові марки?

г) чи є в мене пластовий журнал і чи точно плачу за нього?

Пластуне, Пластунко! Коли перевірка випаде в тебе добре, захопти своїх друзів до такої самої перевірки. Вірте, що тоді ви вже багато зробили. Ви перший ступінь пройшли. Про другий скажемо в наступному числі.

Пластун є передбачливий

Починаємо пластову працю в різних нових країнах, де про Пласт ні українець, що там живуть, ні чужинці не чули. В одній країні нас обмалъ і можна нас на пальцях злічити, а в іншій наше число доходить вже до тисячки і далше росте.

В таких країнах нашим пластовим обов'язком є подумати про забезпечення Пласту тривалою базою, з якої він мав би можливість успішно діяти, на якій він міг би опертись в худі, несприятливі роки. Такою базою є безперечно Пластовий Дім. Нехай він буде покищо маленький і скромний, але він буде наш. Тут буде осідок Краєвого Проводу, тут буде наш музей і архів, туди буде кожний писати, а як змога, то і хати, щоб дістати вказівки, довідатись про пластові справи чи самому похвалитися своїми пластовими успіхами.

Тут з часом зорганізуємо пла-

стове постачання, тут постане пластова щадниця, тут влаштуємо пластову взаємну поміч — словом, тут буде формуватися пластове життя і промінувати в найдалшні закутини даної країни.

Пластуни у двох країнах — в Канаді і в Злучених Державах Америки — приступили до збирання фондів на наші власні пластові дома. Пластові Приятелі й широке українське громадянство, що цінить ролю Пласту у вихованні молоді, чинно нам допомагає.

Не жалуйте й ми ні гроша, ні труду. Використовуймо кожну можливість і нагоду, щоб допомогти придбати потрібні фонди.

Одначе не думаймо, пластуни, що ми перші з нашим помислом. Цей помисел вже провели українці в Великій Британії давно в діло. Побіч дому в Лондоні, закуплено великий лордівський

палац із парком і полем на при-
міщення для непрацеспособних
інвалідів Української Дивізії.

Тож берім приклад з удалого
й корисного діла, не жалуємо
нічого і з питомою пластунам
завязатістю й помисловістю до-
поможім ініціаторам здійснити
гарний почин.

Коротко:

а) даймо негайно від се-
бе бодай найменший да-
ток,

б) декляруймо, скільки
ще зложимо на Фонд Пла-
стового Дому до наступно-
го пластового свята — св.
Юрія,

в) зголосім свою гото-
вість помогти у влашту-
ванні імпрез на цю ціль та
подаймо від себе проекти.
Гесей друу! Всі враз!

І пластові дома стануть дійсні-
стю. Пластун є передбачливий.
А. М.

Пластун є ошадний

Кінчиться переселення і поселення
пластунів і пластунк. Влашту-
вусмося на новиз місця. Ходимо
до нової школи чи працюємо зар-
робітково. Пристало теж до Пла-
сту немало новиз, свіжих новаків
і юнаків, що перший раз почули
від новопоселенців, що таке Пласт.
Подобасться їм у нас, все для них
нове, все цікаве.

І одні, і другі живемо новим
життям. Багато перед нами мо-
жливостей. І це хотіли б ми для
себе придбати, і те могли роби-
ти, і туди поїзати, і щось нове
побачити. Ех, і до табору нас
тягне. Того, хто вже бував і знає
всі примани життя серед приро-
ди і друзів, кортить ще і ще ту-
ди поїзати, а той, що в перше
мав би закоштувати таборового
життя — з цікавості не може
дочекатися можливості туди
поїзати.

Та ба — до всього треба коштів,
треба грошей, а їх немає.

І тут у пригоді стають два
слова: ошадність і кооперація. Це
дуже великі і важливі слова. Про
них, про їх значення в житті лю-
дини пишуть грубі, безчисленні
книжки. Сьгоднішньої техніки,
поступу, машин — без них і не
увянути.

Але ми покищо скажемо про ці
два слова коротенько — на нашo-
му пластовому прикладі. Хочемо
їзати в серні до табору. Так ми
кілька місяців поперед у при кож-
ній нагоді не з'їдаємо того всього,

що ми хотіли б, а без чого мо-
жемо обійтись (морозиво, цукер-
ки, дорогі овочі тощо), не видає-
мо грошей на ненадто конечні
речі (кіно, трамвай, автомат), а
як вже щось купуємо, то десять
разів питаємо про ціни і якість
у різних торгівлях, щоб якісні
купити якнайкращу якість за як-
найменші гроші. — Все те, що нам
залишиться при таких заходах,
відкладаємо до щадниці або бан-
ку на книжечку. А за кілька мі-
сяців таких наполегливих заходів
і не спам'ятаємося, як на щадни-
чій книжечці назбирається до сер-
ня не абияка сума. — Все завдяки
ошадності!

Але пізно ми почали щадити і
заощаджених грошей все таки ма-
ло, щоб купити потрібний до та-
бору виряд. А передовсім шатро.
Все інше з дому візьмеш, на доїзд
і поворот заощадив, а шатра
водома нема, і потрібних грошей,
щоб купити, теж нема. Тут у
притоді стає кооперація — спів-
праця. Шукаємо за другим і третім,
як ми, що зоче їзати до та-
бору і не має шатра. Зговорює-
мося з ними і купуємо на спілку
шатро. Хто дав більше, а хто
менше, бо не має. Але шатро має-
мо. Шатро є власністю нас всіх.
Користаємо з нього всі разом по-
рівному. Всі ми однаково і то не
абияк заінтересовані в нашому
шатрі. Отака спільна робота,
як ми це описали із шатром, це
і є кооперація.

Пластун поглиблює знання

Редакція „М.Ж.“ хоче подати деякі вказівки, як пластуни, зокрема ст. пластуни чи й старші юнаки, можуть поглибити своє знання в ділянці українознавства.

Вже від року працює при Українському Вільному Університеті Інститут Заочного Навчання, який постав і розвивається за чинною участю наших пластунів-сеніорів. Інститут має дати завершену високу освіту (кореспондентним шляхом). Це має велике значення для всіх тих, хто з будь-яких причин не міг закінчити своїх студій; звертаємо увагу наших пластунів — б. студентів на цю можливість; при тому годиться відмітити, що надзвичайними студентами ІЗН можуть стати і ті, які не покінчили середньої освіти, але виявляють відповідну охоту і мають необхідні знання для вищих студій. Передбачаються наступні факультети: філософічний, юридичний, економічний та журналістична (можливо й педагогічна) студія.

Перший рік (два семестри) подуманий як спільна для всіх факультетів українознавча підбудова. Воно подає суму необхідних знань з ділянки українознавства в опрацьованні найкращих фахівців. Ось список авторів і предметів:

1) Описова граматика української мови й українська стилістика (проф. д-р Ю. Шерех),

2) Історія України (І. Холмський),

3) Історія української літератури (збірні праці ин. проф. М. Глобенка, В. Петрова й д-р Д. Чижевського),

4) Географія України (проф. д-р В. Кубійович),

5) Історія української культури (проф. д-р І. Мірчук).

Крім цих п'ятих українознавчих предметів є ще 4 загально-освітні, але написані з погляду потреб української науки й народу.

1) Вступ до науки про право й державу (проф. Л. Окішневич),

2) Вступ до економічних наук (проф. М. Васильів),

3) Основи філософічних наук (проф. д-р О. Кульчицький),

4) Нарис соціології (доц. д-р В. Янів). (Останні два курси опрацьовані пластунами-сеніорами).

Як бачимо, вичислені курси мають значення не тільки для самоосвіти, але їх можна використати і до засвоєння матеріалу для пласт. проб.

Для полегшення кандидатам студій є долучені до кожного лекційного зошита контрольні питання, які студент самостійно опрацьовує. Автори скриптів виправляють задачі, дають студентам відповідні фахові поради і ставлять оцінку.

Оплата за перший семестр (враз із вписовим) — 96 н. м. (в ЗДА і Канаді 32 дол.), за другий — 90 н. м. Оплати можна вичакувати в п'ятьох місячних ратах.

Гол. Пластова Старшина заохочує не тільки пластунів — охочих до студій — стати студентами ІЗН, але і пласт. станції запрямувати комплект скриптів, щоб допомогти цим шляхом пластунам свого терену засвоювати матеріал до проб.

Ближчі інформації можна дістати в секретаріаті ІЗН. Адреса:

Institut für Fernunterricht, München 62, Schließfach 8, Germany.

Не забувайте за Пластовий Видавничий Фонд!

МОЛОДЕ ЖИТТЯ ще не може обійтися без нього

Яким хочуть бачити „Молоде Життя“?

(Зміст і зовнішній вигляд)

На цю тему в редакції є доволі багато голосів зблизька і здалека, а великих пластових скупчень і від самітників, від юнаків аж до сеніорів і пластових приятелів.

Щодо змісту — голоси в загальному однакові. Самітні вважають важливішими новини з пластового життя, інші думають, що цікаві оповідання з українського життя повинні переважати. Однак всі погоджуються, що МЖ має лучити пластунів між собою і бути їх зв'язковим з українством.

Натомість щодо зовнішнього вигляду бажання читачів дуже поділені. Сеніори здебільшого воліли б давній формат і пишній вигляд. Молодшим більше подобається малий формат і скромне зовнішнє оформлення, відповідне, зрештою, до наших теперішніх умовин.

Але даймо голос кільком нашим читачам.

„Ми пластуни з радістю читаємо Молоде Життя, що приносить вісті про діяльність дорогого нам Проводу та життя наших друзів, що їх розкидала доля по широкому світі. Воно скорочує широки води океанів, і, перечитавши його, відчуваємось близькими до наших далеких друзів. Перечитуємо теж замітки про нас...“ — пише ст. пл. Віра Федорко, Нова Зеландія.

Більші вимоги ставить ст. пл. Лесь Храплива, ЗДА:

„...На мою думку, крім конечних практичних вказівок та зображення фактичного стану речей (спогади, репортажі, винятки з кореспонденції), треба б ще конечно трошки „узмістовити“ Молоде Життя — тобто дати трохи позиви юнацькій фантазії: не лиш писати про те, що є, але й про те, що повинно бути, як повинно виглядати пластове життя. Тут ніколи не поділяють так церковливо моралізуючі статті, як може поділати приклад, вложений в якусь історію, що захоплює, збуджує цікавість, примушує юнака са-

мому стати по чийсь стороні, самому рішити, хто поступив правильно, хто ні. Це напевно викличе більше враження та краще вб'ється в пам'ять, як саме ствердження: правильно є так, а не інакше.

Хочу ще похвалити Молоде Життя, що зрезигнувало з елегантці і виходить скромніше. А зате воно напавду має величезне значення для всіх „латочників“. Мені здається, що Новака краще видавати разом, бо тоді він напевно доходить до рук всіх сестричок та братчиків, які в першу чергу потребують його як матеріялу. А до новаків він і так дійде — навіть як і буде частиною Молодого Життя...“

Децю іншої думки є пл. сен. А. Копистянський, ЗДА:

„Молоде Життя читаю залюбки. Чи не можна б змінити його аверхній вигляд і повернутися до попереднього формату і вигляду. Хоч воно тепер практичніше в переховуванні й уживанні, то все ж таки попереднє було імпазантніше, більш притягаюче. Зміст вдоволюючий, хоч час до часу хотілось би прочитати якісь спогади про давніше пластування, про Карпати. Уважаю, що такі спогади про пластування на рідних землях тепер потрібні...“

Редакція рішена застосуватись до здорових думок і радо почує дальші завваги.

В бібліотеку кожного Пластуна належить в першу чергу

Історія України

І. ХОЛМСЬКОГО

Вид. НТШ

Замовляти в В-ві:

МОЛОДЕ ЖИТТЯ

Ціна дм 10,— дол. 3,—

Новини про книжки

Микола Аркас „Історія України“, вид. IV-те, В-во „Полтава“, Буенос Айрес, Аргентина, 1947, стор. 584, форм. 8°, ілюстр., брош. ДМ 14,—, дол. 3,50; опр. в півнірку ДМ 18,—, дол. 4,50.

Передрук третього видання з 1920 р. відомої популярної історії—за редакцією Б. Лепкого. Історія доведена Аркасом до 1907 р. і доповнена редактором до 1917 р. Історію почав писати М. Аркас в 1902 році для свого сина, щоб „сиди читав її, щоб пізнав минувшину рідного народу і щоб полюбив його так, як любив батько“.

Велика Історія України, видання І. Тиктора, в опрацюванні до 1923 року Миколи Голубця і Івана Крип'якевича, до 1948 доповнена Дмитром Дорошенком. Праісторію доповнив Ярослав Пастернак. Львів—Вінніпег 1948, стор. XXIII+967, формат вел. 8°, 941 ілюстр., опр. ДМ 50, дол. 12.

Передрук з першого видання в 1935 році, доповнена до 1948 р. (перша книжка, що пише про історію останніх бурхливих літ), з тристорінковим резаюм історії України в англійській мові.

Проф. Г. Вашенко „Виховний Ідеал“. Частина I: а) Критика большевицького виховного ідеалу, б) християнський виховний ідеал. Видання СУМ-у, Мюнхен 1950, стор. 100, шккл. форм. 4°, ДМ 4,—, дол. 1,—.

Лісовий цар Ох, народна казка Малюнок Б. Ефремова. В-во „Нові Дні“, Зальцбург 1948, стор. 12, формат вел. 4°, шптверда оправа. дм 1,50, дол. 0,40.

З „Інформатора Хрестоносця“

Хрестоносці обсервують себе (3 рубрики „Особисто“)

Розбийскричка: Працює далі в Бюрі Перекладів. Фотографує всі транспорти до Америки. Відвідує рівнож всі прощальні банкети.

Понгус: Вже парешті виїхав. Останніми часами тільки прощався і розлюбив всіх фрайманських дівчаток.

Нута: Тепер на Функу. Великий

Книжечка чепурно видана, надається для старших новаків.

Ярчик і Юрчик у Карпатах, вірші Л. Мосендза, багато коліриві малюнок М. Левицького. В-ва І. Тиктор, Іннебрук 1946, ст. 8, формат в 8°, ілюстр., дм 1,—, дол. 0,25.

Розкішні малюнки, мало тексту, надається для дітей, що починають читати.

Дитячий Вертеп — Спенічні образки, уложив Юра Ш. Укр. В-во, Ройтербах 1947, стор. 32, формат м. 16°, брош, дм. 1,—, дол. 0,25.

4 віршовані сценки для дітей (Вертеп, День Матері, Початок шкільного року і Листопадові роковини) у легкому і цікавому укладі.

Журнали

„На варті“ — журнал укр. молоді в Канаді, видання СУМ-у, рік II, березень 1950, ч. 3 (8), Торонто, ст. 24, форм. 4°, ціна дол. 0,25.

Д. Донцов — Поет укр. лицарства; Українська молодь на рідних землях; **Л. Гусик** — Виховання молоді в СССР.

„На варті“ — квітень 1950, ч. 4(9), стор. 32.

Ціна стаття сен. Яніна — закон любови як основа патріотизму; **Р. Максимович** — Шлях росту української молоді і ін.

„Голос Молоді“ — вид. СУМ-у, рік II, лютий 1950, ч. 2 (3) і 3 (4) Лондон, стор. 24+24, форм. вел. 8°, ілюстр., ціна не подано.

діяч у ТУСМ-і. Політикує і прощається. Виступає рівнож як оперовий співак. На днях виїжджає до ЗДА (Філадельфія).

Клюска: Ніби якась духовна особа, але потрафив нас набрати. Нащечно висвятиться трохи пізніше.

Голота: Як бачимо з листа, далі себе до черні-голоти зачисляє. Шко-